

[Svend Erik Hovmand]

medmindre man kan påvise en fornuftig finansiering, der ikke gør det endnu sværere for produktion, for beskæftigelse og for valutaintjening.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er klart, at når man taler om et program for offentlige investeringer, må man stille sig spørgsmålet: hvad skal man investere i? Svaret synes jeg er meget nemt: man skal investere i det, der giver mest beskæftigelse, det, der er ressourcebesparende, det, der i det lange løb belaster betalingsbalancen mindst, og endelig naturligvis det, der tjener de fleste bedst i deres hverdag.

Det er nok de tre første ting i denne oprensning, regeringen lægger vægt på i sit investeringsprogram, hvor man taler om en strukturomlægning, der nedprioriterer den offentlige service og opprioriterer byggesektoren, energisektoren og så det, der indirekte er en hjælp til erhvervslivet, nemlig infrastrukturen og forsyningen. Jeg vil i den forbindelse gerne takke trafikministeren for, at vi i finansudvalget har fået tilsendt hans plan for udbygning på trafikområdet.

Vi er i og for sig enige i en del af de ting, som regeringen vil gøre. Vi er enige i retningslinjerne – beskæftigelsesfremmende, ressourcebesparende og mindst betalingsbalancebelastende i det lange løb – men vi er ikke enige i, at man skal give alt andet end den strengt nødvendige offentlige service en lav prioritet, for hvem skal definere »strengt nødvendigt«, og er det ikke tit i det lange løb dyrt at nedprioritere udbygning af en offentlig servicegren?

Jeg tænker som et eksempel på plejehjemsudbygning og udbygning af hjemmehjælpen, døgnplejen til de ældre, som bliver nedprioriteret mange steder – med det resultat, at de ældre må ligge i dyre hospitalssenge og vente, mens de, der har brug for hospitalssengene, også må vente. Det er dyrt samfundsøkonomisk og det er dyrt menneskeligt at prioritere på den måde.

Det offentlige investeringsprogram omfatter, efter hvad der står i den blå pjece, såvel stat som amter og kommuner. Hvis man ser på investeringerne i kommunerne, må man indrømme, at regeringens måde at lægge rammer ned over kommunerne på har haft den effekt, der sikkert har været ønsket, at

energiinvesteringerne er stigende, mens serviceinvesteringerne er dalende.

Vi har for nylig fremsat et forslag om, at staten skal holde op med sine henstillinger til kommuner og amtskommuner. De er nemlig efter vores mening skadelige for beskæftigelsen, og de betyder faktisk, at mange vigtige vedligeholdelses- og nybygningsarbejder bliver skudt ud i det uvisse. Hvad kunne der ikke investeres i vigtig byfornyelse, i udbygning af kommunale institutioner, som før omtalt f.eks. plejehjem, i anlæg af legegader og stillegader og § 40-gader og cykelstier, for bare at nævne et par vigtige og beskæftigelsestunge kommunale anlægsmuligheder, som bliver forsømt i disse år?

Energiinvesteringerne kunne man stadig fremme ved særlige tilskudsordninger, og kommunerne ville i hvert fald ikke længere kunne skyde skylden på staten, når de kritiseres for ikke at sætte arbejde i gang – almindeligt og nyttigt arbejde i stedet for mere eller mindre meningsløst beskæftigelsesarbejde til ungdomsarbejdsløse og langtidslidende.

Det er svært for mig at se, om der i investeringsprogrammet overhovedet er regnet med offentlig produktion. Jeg ved godt, at der er vanskelighed med at udforme planerne, men da der jo fra regeringens side er vist interesse for at få noget i gang, burde man også sætte nogle penge af på investeringsprogrammet, penge, som man kunne lægge ud i kommunerne til hjælp til den offentlige produktion eller til jobkabelsesordninger i kommunal og amtskommunal regie.

Vi har som tidligere omtalt, ikke mindst i forbindelse med finanslovdebatten, selv fremlagt et meget omfattende program til reduktion af arbejdsløsheden. I det program indgår en del af de samme ideer, som vi finder i regeringens investeringsplan, om en udvidelse af investeringer i energibesparelser og varige energikilder, af investeringerne i den kollektive trafik, i boligbyggeriet, på miljø- og genbrugsområdet osv. Vores investeringsplan er langt mere vidtrækkende end regeringens, og når vi f.eks. vil investere mere i kollektiv trafik, er det nok knap så meget for at forbedre erhvervslivets muligheder som for at fremme almindelige menneskers brug af den kollektive trafik og for at udbygge den del af infrastrukturen, der hedder cykelstier, i stedet for f.eks. at bygge sådan noget som Farøbroerne.